

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἄκηρατα καὶ ἀκατάπληκτα θουνά
σύννεφα ἀερώδη κ' αἰφνίδιοι κλύδωνες
ἀντίπαλα πνεύματα στό δρόμο τῆς κονσέρβας.
Πράσινοι πίδακες ἔρχομαι κοντά σας
γεμάτα σκόνη τὰ ρούχα μου
σάν ἀπό χρόνια νά βάδιζα πάνω μου
τά χρόνια πού ἡ ἀγάπη μ' ὁμόρφαινε μέσ στά σκουπίδια.
Εἶναι τὰ μάτια μου ἓνα τραγούδι πού θέλει νά κυματίσει
κ' εἶναι τὰ χέρια μου τὰ δύο ρυάκια
πού θά σᾶς φέρνουν νερό·
νερό στό σκοτεινό λαγούμι τῆς ζωῆς μας
πού τό φωτίζουν ἀπέξω μέ λόγο καί πράξη
ἀκαταθύθιστες ἀλήθειες.
Αὐτό πού μάχεται τή δυσφημία τῶν ἡμερῶν
καί ἐπικοινωνεῖ μέ τήν ἀκατασίγαστη θάλασσα
μέ τήν ἀφακέλωτη φύση τῆ θάλλουσα
καί τὰ ἀπερίφρακτα ἐδάφια τῆς ἀγάπης.

ΔΥΤΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ

Καθότανε στή δυτική καρέκλα τοῦ καφενεῖου
μοιάζοντας τό γυμνό τραπεζάκι τοῦ κάμπου
πού τό φιλά ὁ ἀγέρας τό δροσίζει τό σύννεφο
καί τό πλένει σφιχτά ἢ ταπεινή πατσαβούρα.
Φρέσκος ἀέρας τό μυαλό κι ἀνθισμένο κύπελλο
χάρισμα τοῦ κενοῦ καί τῆς θερμοφόρας τοῦ ἡλίου
- καθῶς πορεύεται στήν ἐφήμερη δόξα του,
σάν τό σκαμνί τοῦ Ἄννίβα στούς αἰῶνες τῶν ἐλαιῶνων.

Τί τόν πλησίαζε πού δέν ἤξερε τήν αἰτία του
δέν εἶχε τό λεξικό ἀλλά εἶχε τό φρόνημα.
Εἶδαν τὰ πῆλινα βλέφαρα τό ἄυλο φῶς!
Θυμᾶται τούς προπάτορες στοιθαγμένους στήν τέντα τους
διωγμένους ἀπό τό φυτικό τους περίβλημα
γιά κάτι ἀλαζονικό κι ἀκατανόητο στερημένους
τά ἔνσημα καί τήν σύνταξη τῆς ἀθωότητος.
Καθότανε στή δυτική καρέκλα τοῦ καφενεῖου
ἐκεῖ πού τό σκοτάδι γεννᾷ τό ψωμί
ὅπως τούς Χάνους οἱ μεγάλοι σιτοβολῶνες.

ΧΟΜΟ

Εἶναι ὁ λογικός ἄνθρωπος πού περιμένει στή στάση
ὁ Χόμο Σάπιενς πού περιμένει ἓνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα.
Σοῦρχεται Χόμο ἢ κλήση ἀπ' τόν οὐρανό
μέ χελιδόνι ἢ με περιστέρι
μέ τοῦ ἀρχάγγελου τό χέρι.